

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

9. Monstrosus feminarum, virorumq[ue] fucus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45686

ambitionis, tantarum usurarum substantiam uno & muliebri corpore baulare. Vides robustas feminas? quibus in capite lu-
cet gemma tribus arcibus emta, & de turrita capillorum
structura pretia domorum exsplendescunt. Quot talenta in
Cleopatrae auribus pependerunt? Duo fuerunt maximi uniones
per omne aenum. Virumq; possedit Cleopatra Egypti reginarum
nouissima, per manus Orientis Regum sibi traditos. Hac cum ex-
quisitis quotidie Antonius saginaretur epulis, superbo simul ac pro-
caci fastu, ut regina meretrix lautitiam eius omnem apparatusq; ob-
treclans, querente eo, quid astrui magnificentia possit, respondit
vna se caena centies H. S. absumpturam. Cupiebat discere Anto-
nius, sed fieri posse non arbitrabatur. Ergo sponsonibus factis, po-
stero die, quo iudicium agebatur, magnificam alias caenam, ne dies
periret, sed quotidianam Antonio instituit, irridenti, computationem-
que expostulanti. At illa corollarium id esse, consumpturamq; se in
ea caena taxationem confirmans, solamq; sexcenties H. S. caenatu-
ram, inferri mensam secundam insit. Ex precepto ministri unum
tantum vas ante eam posuere aceti, cuius asperitas vicq; in tabernam
margaritas resoluit. Gerebatq; auribus tum maxime singulare illud,
& vere unicum natura opus. Itaque, expectante Antonio, quidnam
esset actura, detractum alterum merfit, ac liquefactum absorbuit.
Iniecit alteri manum L. Plancus index sponsonis eius, eum quoq; pa-
ranti simili modo absumere, victumq; Antonium pronunciauit, irato
homine. Comitetur fama unionis eius pare, capta illa tanta questio-
nis victrice regina dissectum, ut esset in utrisq; veneris auribus Roma
in Pantheo dimidia eorum caena. Nimirum, ut Satyricus dixit:

Nil non permittit mulier sibi, turpe putat nil,
Cum virides gemmas collo circumdedit, & cum
Auribus extensis magnos committit elenchos.

Si formam stellati in hoc sexu caeli, si artem vultus & ca-
pillorum colorem mutandi dici tibi cupis, *Habitus famina*, ait
Tertullianus, duplicem speciem circumfert, *cultum & ornatum*.
Cultum dicimus, quem mundum muliebrem vocant: *ornatum*,
quem immundum muliebrem conuenit dici. Ille in auro, & argen-
ro, & gemmis, & vestibus deputatur: iste in cura capilli, & cutis,
& earum partium corporis, qua oculos trahunt. Alteri ambitionis

V u u u u z crimem

Plin. lib. 9.
c. 35. nat. hist.

Iuuenal.
sat. 6.

IX.
Tertull. lib.
de habitu
mulierum
cap. 4.

Vide historiã
Antipodum
Ioan. Gotte-
fridi, pag. 120.
& pag. 145.

Tertullian.
lib. de cultu
feminar. c. 5.

Propert. l. 2.
el. 18.

Francisc. Pa-
tricius de in-
stitut. Reip.
lib. 4. c. 5.

Quid, lib. 1.
de Remed.

crimen intendimus, alteri prostitutionis. Ridemus Indos, qui cutim floribus pingunt, aut gemmatis vultibus incedunt, & lapillos carni viuae inferunt, frontisque atrum lurorem carbunculis & smaragdis distinguunt, prodeuntq; discolors, more psittacorum: sed maximè sic ornant perituros; vt splendide pereant. Equè ridendæ sunt istæ grandes matronæ, ac nymphæ Palatinæ, quæ faciem fictam gestant, & effigiem mentiuntur, fucoq; decipiunt amatores. In Dominum enim delinquant, qua cutem medicaminibus vngunt, genas rubore maculant, oculos fuligine collinunt. Displicet illis nimium plastica Dei: in ipsis redarguunt, reprehendunt artificem omnium. Reprehendunt enim cùm emendant, cùm adyiciunt, vtique ab aduersario artifice sumentis additamenta ista, id est, diabolo. Nam quis corpus monstraret mutare, nisi qui & hominis spiritum malitia transfigurauit? ille indubitatè huiusmodi ingenia concinnauit, vt in nobis quodammodo manus Deo inferret. Quod nascitur, opus Dei est. Ergo quod fingitur, diaboli negotium est. Diuino operi, satanae ingenia superducere, quàm sceleratum est? Hæc Tertullianus de feminis, & longè plura in duobus diuersis libris. Propertij sunt ista

Vt natura dedit, sic omnis recta figura:

Turpis Romano Belgicus ore color.

Quidem est aliud, ait Franciscus Patricius, pœnitere sui ipsius, & seipsam odio habere, quàm aliam faciem inducere? & visco, cerussa, fuco, alijsq; pigmentis naturam violare? Qui quòd paulo post, ablutis adulterinis coloribus, ad formam pristinam redit, non sine irrisione omnium familiarium, & cum damno etiam natiua venustatis? Ex illis namq; venenis ruga ante tempus faciem arant, oculi caligant, dentes obscuriores fiunt: animaq; uxoris pessimè olet. His commentitijs coloribus fœditatem aspectus, & contemptum sibi comparant, odiumq; viri. Et præsertim,

Cùm miseri viscantur labra mariti.

Quare inter amoris remedia præscribitur respicere cupienti, vt improuisus adsit, & Sirenulæ suæ vitia deprehendat,

Tu quoq; compositis sua cùm linit ora venenis,

Ad domina vultus, nec pudor obstat, eas.

Pyxidas inuenies, & rerum mille colores;

Et

Et fluere in tepidos oesypa lapsa sinus.

Illas tuas redolent, Phinen, medicamina mensas:

Non semel hinc stomacho nausea facta meo.

Longè maior nausea creatur ijs, qui deprehendunt suas, gale-
riculum gestare, atque ascititijs pilis, à meretrice, aut vespil-
lone emtis, vel caluitiem, vel canitiem dissimulare, & crispare
comas alienas, quibus, tanquam cornicula, alienis plumis su-
perbiunt & triumphant. Multoquè maior nausea mouetur,
ijs, qui ex vetularum vultibus conijcere volunt, quid de vultu-
bus futurum sit iuencularum. Quàm multæ enim scitissimæ
pulchritudinis puellæ in quantas, quamquè cadauerosas, senio
formam deuastante, laruas degenerant? Ipsâ enim naturæ le-
ge illud capillorum quondam succinum auro & gemmis distin-
ctum, in luridam canitiem, & ingratas capitis niues, tandem-
què etiam, velut in Medusæos angues vertitur. Oculi stellis
æmuli, in stillantes & sanguineas lacunas mutantur, vt sine
contagio, aut fascino aspici non possint. Candidum genarum
æquor purpurâ velut corallio relucens, in squallidum aruum
rugis aratum, & verrucis, velut collibus ebulliens, buxantem-
què lurorem abit, similem folijs autumnalibus, de arbore la-
psis, quæ virorem amiserunt. Itaque non jam in labris rosæ,
non serenitas in fronte, sed tristis nubes sedet, quæ terret in-
tuentes. In ore nullum ebur dentium, sed quoddam barathrû
Auernale. E naso stiria, ex ore mucus, è mento saliuâ pendet.
Hoc nunc stibium est tam bellæ olim puellæ. Ita Tisiphone
facta est, quæ olim erat Calliope; neque iam in censu habetur
Gratiarum, sed occurrentibus putatur esse quarta Furiarum.
Quis non pro monstro habeat talem metamorphosin, quæ de
virginæ facie in tam fœdam transit Harpyiam? quæ longè,
postea in sepulchro tabe & vermibus cooperta, fœdus erit
testimonium humanæ vanitatis. Vult hoc ita per naturam fie-
ri Author naturæ, vt sciant, quid ornent puellæ, quæ se adeo
comunt & cornant, vt prodigia videantur; quin vt iuuenes quo-
que nôrint, quid ament. Dicturi enim sunt aliquando cum
Francisco Borgia: *Hæcine illa sunt lumina, quæ omnium in se ocu-
los conuertant? hæc venustas illa, quæ aliarum formas extinxerat?*

Vuuu 3

Tunc

Andrea
Schottus in
vit. Francise.

Borgia lib. 1.
cap. 7.

Tunc Isabella? Tunc Augusta? Fallunt oculi? aberrat mens? Sed non fallunt: Nimirum humanarum hæc rerum vicissitudo est. I nunc, fragile illud forma bonum admirare. I, lutum hoc auro orna; i, pinge cutem; crispa capillos; stringe cincinnos, puella. Quæ etiam in viris sunt longè deformiora. Quamquam ita, tonsæ sunt nunc & pileatæ, ita viriliter thoracatæ, seu nuptæ, seu nubiles fæminæ; ac vicissim ita comtuli & cincinnatuli iuuenes, vt, si eos videas per fenestram prospicere, faciliè in viris fæminas, & in fæminis viros autumes te intueri. Aded monstra sunt & puellæ vt iuuenes tonsæ, & iuuenes vt fæmina compti, propriasq; præstigias forma & hic sexus sibi agnoscit, barbaram acrius cedere, interuellere, circumdare capillum, disponere, etiam colorare canitiem, primam quamque subducere totius corporis lanuginem, pigmento quoque muliebri distinguere cetera pulueris cuiusdam asperitudine leuigare, tum speculum omni occasione consulere, anxie inspicere, cum tamen cognito Deo adempta placendi voluntate, per luxuriam vacationem, omnia illa, vt ociosa, vt hostilia pudicitia recusantur. Sed de his iuuenum monstris satis superque egi in secundo libro de Labyrintho, vbi eos monstro camelopardali comparauit.

Tertullian.
lib. cit. c. 8.Lib. 2. de La-
byrinthi
fraudib. c. 3.

X.

Boët. lib. 4.
de consolat.
Phil. prof. 3.

In longam Iliadem opus excurret, si omnes hic voluero enumerare similitudines, & nomenclaturas, quibus scriptores tam sacri, quàm profani, & populi vulgus singula mortalium vitia soleat exprimere. Quoddam velut compendium accipe à Boëtio, & quod non vis dici, noli esse. *Vide, inquit, ex aduersa parte hominum, qua improbos poena comitetur, &c. Quidquid à bono deficit, esse desistit. Quo sit, vt mali desinant esse, quod fuerant. Sed fuisse homines, adhuc humani corporis species ostendat. Quare versimilitudinem, humanam quoque amiserit naturam. Sed cum ultra homines promouere sola probitas possit, necesse est, vt quos ab humana conditione deiecit, infra hominis meritum detrudat improbitas. Euenit igitur, vt quem transformatum vitijs videas, hominem existimare non possis. Avaritia seruit alienarum opum violentus ereptor? Similem lupo dixeris. Ferox atq; inquietus linguam litigij exercet? Cani comparabis. Insidiator occultus surripuisse fraudibus gaudet? Vulpeculis exæquetur. Ira in-*
temperans